

7. Prol. artis rhet. W VI, p. 20, 20 = Prol. Syll. p. 34, 7 R.:
 ὅστις γὰρ οἶδε μόνον τὸ συμβουλευτικόν, μὴ μέντοι τὸ δικανικόν
 ἢ τὸ πανηγυρικόν, οὗτος ῥήτωρ ὡς Θηραμένης ὁ Κόθορος·
 συμβουλεύειν γὰρ μόνον εἰδὼς ὅμως ῥήτωρ ἐνομίζετο, ὁ δὲ Ζήνων
 δικάζεσθαι μόνον εἰδὼς ῥήτωρ ἤκουε, Γοργίας τε πανηγυρίζων
 μόνον ῥήτωρ ἤκουσε καὶ αὐτός.

Sic etiam P. S. p. 327, 24 sq. R., cf. ibid. p. 129, 23 sq.

8. Aristoph. ran. 534 sq.:

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι
 νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας καὶ
 πολλὰ περιπεπλευκόςτος,
 μετακυλινδεῖν αὐτὸν ἀεὶ
 πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον
 μᾶλλον ἢ γεγραμμένην
 εἰκὸν' ἐστάναι λαβόνθ' ἐν
 σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
 πρὸς τὸ μαλθακώτερον
 δεξιού πρὸς ἀνδρός ἐστι
 καὶ φύσει Θηραμένους.

Cum Theramenes περὶ εἰκόνων et περὶ σχημάτων scripsisse dicatur, Aristophaneis verbis non solum politicum sed etiam rhetorem perstringi W. Suess coniecit (Rh. M. 66, 183 sq.), provocans ad Alcidas περὶ σοφ. 27 sq.: ὡσπερ γὰρ ταῦτα (i. e. χαλκοῖ ἀνδριάντες καὶ λίθινα ἀγάλματα καὶ γεγραμμένα ζῶα) μιμήματα τῶν ἀληθινῶν σωμάτων ἐστὶ, . . . τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ γεγραμμένος λόγος (qualis Isocratis fuit), ἐνὶ σχήματι καὶ τάξει κεχρημένος . . . ἐπὶ δὲ τῶν καιρῶν ἀκίνητος ὢν . . . Scilicet ἐν σχῆμα non est genus Theramenis. Statuarum quidem τὸ ἀκίνητον et adolescentis pulchri corpore expressos animi motus opponit Erotici Pseudodemosthenici auctor (16). Ceterum ad Antisthenem, cur Ulixes πολύτροπος sit dictus, explanantem B XIX 10. Omnino autem ea, qua Aristophanes utitur, comparatio tum temporis satis trita fuisse videtur (Plat. Phaedr. 275 D, Isocratis 13, 12).

XVI. LICYMNIUS

1. ποίησιν εὐεπείας Licymnio adsignat Plato Phaedr. 267 C (B XIV 10), quod quadrat et ad dithyramborum poetam et ad rhetora, Γοργίου συνουσιαστής audit Dionysio de Lys. p. 11, 3 U. R., hinc eius παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις καὶ παρονομασίαι καὶ ἀντιθέσεις Dionys. de Thuc. p. 363, 1 sq. (p. 424, 13 sq.).

2. Hermias in Platonis Phaedr. p. 239, 12 (p. 192 Ast):
 ὁ Λικύμνιος τὸν Πῶλον ἐδίδαξεν ὀνομάτων τινὰς διαιρέσεις, οἷον
 ποῖα κύρια, ποῖα σύνθετα, ποῖα ἀδελφά, ποῖα ἐπίθετα, καὶ ἄλλα
 πολλὰ πρὸς εὐπέειαν. Schol. ad Platonis Phaedr. 267 C: ὁ Λικύμ-
 νιος δὲ Πῶλου διδάσκαλος. ὃς διήρει τὰ ὀνόματα εἰς κύρια, σύνθετα,
 ἀδελφά, ἐπίθετα, καὶ εἰς ἄλλα τινά.

At Polus Licymnii praceptor sec. Sudam (s. v. Πῶλος). Contrarium
 fortasse ductum e Platonis verbis (Phaedri 267 C) ὀνομάτων τε Λικυμνείων,
 & ἐκείνῳ (i. e. Πῶλῳ) ἐδωρήσατο (scil. Λικύμνιος).

3. Aristot. rhet. 1405 b 6: κάλλος δὲ ὀνόματος τὸ μὲν, ὥσπερ
 Λικύμνιος λέγει, ἐν τοῖς ψόφοις ἢ τῷ σημαινομένῳ, καὶ αἴσχος
 δὲ ὡσαύτως.

4. Aristot. rhet. 1414 b 15: δεῖ δὲ εἶδος τι λέγοντα καὶ
 διαφορὰν ὄνομα τίθεσθαι· εἰ δὲ μή, γίνεται κενὸν καὶ ληρῶδες,
 οἷον Λικύμνιος ποιεῖ ἐν τῇ τέχνῃ, ἐπούρωσιν ὀνομάζων καὶ ἀπο-
 πλάνησιν καὶ ὄζους.

3 ἐπόρουσιν vel ἐπέρωσιν libri dett.

Ductum ἐπούρωσις a verbo ἐπουρώω quod est 'secundo vento vehi'
 (οὔρος), inde narratio intellegi videtur, quae bene fluit. Hamberger 80 sq.
 (Immisch, Rh. M. 48, 522 sq.). — Plato Politici 263 A—C: ἡμεῖς . . . ἀπὸ
 τοῦ προτεθέντος λόγου πεπλανήμεθα . . . ἐπανίωμεν πάλιν . . . (C) τὸ τῆς
 ἀποπλάνησεως ὀπόθεν ἡμᾶς δεῦρ' ἤγαγεν. Ceterum huius saltem generis
 atque aetatis etiam ἐποικοδομεῖν sive ἐποικοδόμησιν fuisse puto, quam au-
 gendi formam postea κλίμακα nominaverunt (Aristoteles rhet. 1365 a 16,
 de animal. gen. 724 a 29, Anaxim. 3 p. 30, 6 H., auctor de subl. XXXIX 3,
 Eustathius B 101, Y 214.)

5. Crat. Junior fr. Ταραντίνων, Mein. fr. Com. III, p. 376:

ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, ἂν τιν' ἰδιώτην ποθὲν
 λάβωσιν εἰσελθόντα, διαπειρώμενον
 τῆς τῶν λόγων ῥώμης, ταράττειν καὶ κυκᾶν
 τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασιν,
 τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγέθεσιν νοβυστικῶς.

πειραντικός Phaeax dicitur, v. s. B XIII 1

6. Anon. in Aristot. rhet. p. 227, 34 Rabe: ὁ Λικύμνιος
 ῥήτωρ ἦν. τὰς ἐπαναλήψεις ἔλεγεν ἐκεῖνος ἐπορούσεις. τὸ οὖν ὄνομα
 τοῦτο τὸ ἐπόρουσις ἐστὶν ἀσαφές καὶ οὐ παριστιγᾶ καὶ δηλοῖ, τί

σημαίνει. καὶ λοιπόν, εἰ οὐ δηλοῖ, τί σημαίνει, λοιπὸν κενὸν ἐστὶ τὸ εἶδος τοῦτο, εἴ γε ἄγνωστὸν ἐστὶν ἡμῖν. [f. 71^v] ἐπόρουσις κυρίως ἐστὶ τὰ ἐπενθυμήματα τὰ συνεπουρίζοντα καὶ βοηθοῦντα τοῖς ἐνθυμήμασι· καὶ ἀπλῶς, ὅσα λέγονται βοηθοῦντα τῇ ἀποδείξει τοῦ πράγματος, κὰν τοῦ πράγματος ἐκτός εἰσι, λέγονται ἐπορούσεις. [b 17] ἀποπλάνησιν τινες λέγουσι τὴν ἐπιδιήγησιν, τινὲς δὲ τὰ ἔξω τοῦ πράγματος λεγόμενα, συμβαλλόμενα δὲ εἰς τὰς ἀποδείξεις καὶ βοηθοῦντα. ὅζους λέγει τὰ ἄκρα, ἦτοι τὰ προοίμια καὶ τοὺς ἐπιλόγους.

7. Schol. B II. B 106: Λικύμνιος δὲ παραδηλοῦσθαι φησι λεληθότως τὴν ἔχθραν, ἵνα μὴ λαιδορήσῃ τὸ γένος. τὸ μὲν γὰρ 'δῶκε' φιλίας τεκμήριον, τὸ δὲ 'καταλιπεῖν' ἀνάγκης, διὸ ἐφ' ὧν μὲν τῷ 'ἔδωκεν' ἐχρήσατο, ἐφ' ὧν δὲ τῷ 'ἔλιπεν'. Similiter schol. Townl.

Fusius de hoc loco egit W. O. Friedel, Diss. Halens. I 185 sq.

XVII. CRITIAS

(Vorsokratiker 81. 88^b)

1. Hermogenes de ideis 2, 11, 10 (II p. 415, 28 Sp.): ἐστὶ γὰρ καὶ οὗτος (Κριτίας) σεμνὸς μὲν παραπλησίως τῷ Ἀντιφῶντι καὶ διηρημένος πρὸς ὄγκον καὶ τὰ πολλὰ λέγων ἀποφαντικῶς, καθαρώτερος δὲ τὴν λέξιν καί, ὅτε περιβάλλοι, διευκρινῶν, ὥστε εἶναι καὶ σαφὴς ἅμα τῷ μεγέθει καὶ εὐκρινῆς. ἔχει δὲ πολλαχοῦ⁵ καὶ μάλιστα ἐν τοῖς δημηγορικοῖς προοιμίοις καὶ τὸ ἀληθινὸν τε καὶ πιθανόν.

4 ὅτε περιβάλλοι i. e. εἰ σεμνῶς καὶ περιττῶς λέγειν πειροῦτο.

δημηγορικῶν προοιμιῶν exstitisse collectionem Critiae nomine signatam Hermogenis verba docere videntur, sicut Antiphontis, Cephalii, Demosthenis (Pollux VI 143) prooemia exstabant. Sed Demosthenis etiam nunc 56 prooemia congesta possidemus. Ipse quidem Cicero (ad Att. 16, 6, 4) ad manum se habere eiusmodi emolumentum testatur, cum dicit: 'de gloria librum ad te misi, at in eo prooemium id est, quod in Academico tertio. id evenit ob eam rem, quod habeo volumen prooemiorum. ex eo eligere soleo, cum aliquod σύγγραμμα institui. Itaque iam in Tusculano, qui non meminisset me ab usum isto prooemio, conieci id in eum librum quem tibi misi.' Mos erat oratoribus talia aut proprio ingenio comparare aut ab aliis ficta atque in lucem edita in usum suum convertere, sicut Andocidem et Lysiam fecisse constat.